

πον. Μά ήταν πειά πολύ άργά... Τό τραίνο διέσχισε κιάλας με μιά καταπληρωμένη ταχύτητα τη γέφυρα...

Έγώ καθόμουν στον ξέσωση του βαγονιού μας κι' έννοιωθα κάτω απ' τ' πόδια μου τη γέφυρα να λυγίζει και να αλωφείτα σαν κούνια...

— 'Αδελφούλα μου, χαμόμαστα !...

Και έκλεισε τ' μάτα της. Μά κι' εγώ πίστεψα μαζί της εκείνη τη στιγμή ότι είχε φτάσει πειά τ'ό τέλος μας...

Μά όχι... Δέν ήταν γραφτό μου νά πεθάνω την ήμερα εκείνη...

Γιατί τ'ό τραίνο, με την τεραστία του ταχύτητας, έξακολούθησε τ'ό δρόμο του ως όπου φτάσαμε στην άλλη όχθη...

Την ίδια στιγμή ένας πραγματικός κρότος αντήχησε πίσω μας και μιά τεραστία στήλη νερού υψώθηκε στον άερα :

Η γέφυρα είχε καταρρεύσει διάοληρη !...

Έτσι, επί δέκα ήμερες τ'ό τραίνο που πήγαιναν απ' τ'ό βορρά πρὸς την Νέα Όρλεάνη, δέν μπόρεσαν νά την πλησιάσουν.

Άφησα σ'ό γενναίο μηχανικό τις 2500 δολάρια, μά δέν είχα τη συνείδηση μου ήσυχη. Και επί πολλές νύχτες τρομεροί εμφύλιες ετάραζαν τόν ύπνο μου... 'Οσάκις δέ κανείς ή καμιά απ' τους ήθνατο-ούς τ'ό θιάσου μου μού μιλούσε για τ'ό παιδί του ή τή μητέρα, ή τή ούζυγό του που είχε αφήσει εκεί πέρα μακριά, στη Γαλλία, χλωμάκια θανάσιμα και κυριεύομινον από μεγάλη ταραχή.

Κατεβαίνοντας απ' τ'ό τραίνο σ'ό σταθμό της Νέας Όρλεάνης, έπειτα από την τρομερή συγκίνηση που είχα δοκιμάσει, ήμουν περισσότερο πεθωμένη παρά ζωντανή.

Όσοσο αναγκάστηκα νά δεχτώ μιά έπιτροπή Γάλλων που είχαν έρθει νά με δεξιοφθούν. Φορτωμένη από τ'ά λουλούδια τους, ανέβηκα σ'ό άμάξι που θά με ώδηγούσε σ'ό ξενοδοχείο μου. Οι δρόμοι της πόλεως είχαν μεταβληθεί σ'ε ποτάμια και τ'ό ύψος τ'ό νερού έφτανε ως τή μέση τ'ό άμαξιού...

— Τ'ό κάτω μέρος της πόλεως, μάς ελτε ό άμαξις (ό όποιος ήταν Γάλλος απ' τή Μασσαλία) έχει πλημμυρίσει ως τις στέγες π'ών σπιτιών. Οι μαιύροι π'νήγισαν κατά έκατοντάδες !

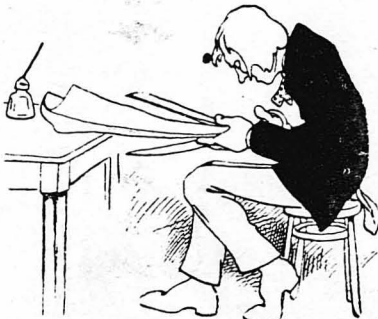
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

(Του ΟΣΣΙΑΝΟΥ)

Άστρο χρυσό, πούθε λοιπόν λαβαίνεις τις άχτινες ; Από ποιά άστειρευτή πηγή τραβάς τ'ό θείο φῶς σου ; Μόλις φανείς στον ούρανό, τ' άστέρια φεύγουν δια και τ'ό φεγγάρι νεοπαλὸ βυθίζεται σ'ό κίημα χλωμό—χλωμό. Μονάχα εσύ, κανείσαι στον αϊθέρα. Και πούς μπορεί σ'ό δρόμο σου, πούς νά σ' ακολουθήση, άσπρο λαμπρό ; 'Απ' τ'ά βουνά τ'ά δέντρα σκιοίνται, πέφτουν. και τ'ά βουνά με τόν καρφὸ πάλλει κι' αυτά σοφιάζουν. Πότε ανεβαίνει ή θάλασσα και πότε κατεβαίνει κι' άφαντο τέλεια γίνεται στή χάρι τ'ό φεγγάρι. Σὺ μόνος, 'Ηλιε, πάντοτε, πάντοτε ό ίδιος είσαι και χαίρεσαι περήφανος σ'ό αϊώνιο σου ταξείδι. 'Όταν ψηλάβε τρομερή πλακώνει άνεμοζάλη, όταν μουγκρίζει εδῶ ή βροντή κι' ή άστραπή πετάει, σὺ ξαναφαίνεσαι λαμπρός σ'ά σύννεφα τ'ά σκόρπια και περγελάς τ'άν κεραυνὸ και τή άνεμοζάλη. 'Αλλά για με ή άχτινες σου νερούς άχτινες εινε. Δέν βλέπει πειά τή λάμψη τ'ους ό γέρος 'Οσσιάνος, ή τή χρυσή ανατολή τ'ό φῶς σου άν πλημμυρίζει, ή κι' άν μέσ' σ'ό βασίλειμα στή δίση τρεμου-

λάζει. 'Όμως πούς ξέρει, ίσως και σὺ σ' αυτόν τόν κό- (σιμον είσαι ὅπως κι' εγώ περσιτικός, και θά τελειώσουν ίσως μιά μέρα ή μέρες σου ή λαμπρές. Σβυσμένος θά (κοιμάσαι τότε σ'ε μαύρα σύννεφα και δέν θά ξανακοιήσης πλειά Αδής σου τή φωνή που μάταια θά σ'ε (ωράζει. Χάϊρου λοιπόν τή νειότη σου, τήν ώμορφιά σου (χαίρου. Πικρά εινε τ'ά γεράματα και μοιάζουνε μ' άχτινες χλωμές, ψυχρές τ'ό φεγγαριού, τότε που θαμπο- (φέγγει

άνάμεσα σ'ά σύννεφα και καταχνιά σκετάζει τ'ό ριζοβούνι, όταν βοριάς αδιάκοπα φυσάει την παγομένη του πνοή και τρέμει στην πεδιάδα καταμεσής τ'ό δρόμου του διαβάτης άροπαρός.

ΠΑΡΘΕΝΑ

(Της Mme ROSTAND)

—Κόρη, είμαι ό θαιμαστός πλημμοστής που τίποτα δέν έχει τον κορμάκι. 'Όταν με βλέπουν τρέμων, χόρτο πειά δέν ξαναβγαίνει απ' όπου έξω περάσει ! Δέν έχει άλλος κανείς τή δύναμή μου, και ! Θά πάω παντού για νά σ' ευχαριστήσω, και σ'ό δικό σου τ' όνομα τή γή ελγη άν θές εγώ θά τήν κερδίσω. Για σ'ένα αϊτού τ'ό κόσμου σπιθαμή δέ θέ ν' αφήσω άκυριευτή ούτε κόρη. Πές μου, θές τήν άγάπη μου, μηρη, τήν άπειρη μου άγάπη θέλεις ; —'Όχι ! —'Ω, κόρη, είμαι ό γλυκός ό ποιητής εγώ που πάντοτε θλιμμένος συλλογάζατο, που ό άνήσυχός του πάντα λογιαμύς μέσ' στον γαλάσιον ούρανόν πλανάται. Είμαι ό γλυκός ό ποιητής εγώ με τ'ά ξανθά μαλλιά. Θάσαι για μένα ή Παναγία και γονατιστός θά λέω τ' όνομά σου εγώ, παρθένα ! 'Απάντησέ μου, θές, έπιθυμείς μ' όλους τούς θησαυρούς, τ'ά πλοότη π'όχη δλη μου να σου δώσω τήν ψυχή, τήν πρωετή ψυχή μου ; —'Όχι ! —'Ω, κόρη, μά παρδῶξη εγώ ύπαρξής είμαι, τ'ών παλιών τ'ών σφ'ότων είμαι ό Θεός, τ'ών θείων ρεμβασιμῶν και τ'ών ιδανικών άγνῶν έρώτων ! Μουάξει ή φωνή μου άγγέλου τή φωνή, τόσο γλυκειά και τόσο άνεμερημένη, καθής έμένα πάντοτε ήπει, καθής έμένα πάντοτε προσμένει ! 'Ω τ'ό ιδανικό είμαι, κόρη εγώ, είμαι τ'ό ψέμμα, κι' άν ποτέ με πόνω μ' άνατολεις, παρθένα, εινε γιατί ελδες στον ύπνο σου, μά αυγούλα μου, τήν άλλη μορφή μου που σου έγέλα... 'Ω, κόρη, δέν ύπάρχω ! —'Ελα !...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΑ ΖΩΑ

Εινε άποβεδειγμένο, ότι ό άνθρωπος όταν αναγκαστεί και ήρσει από μικρός με ζῶα, άποκτά αγά—αγά τις συνήθειές τον και σ'ό τέλος άποφεύγει τήν έτικονονία τ'ών ανθρώπων, γινόμενος έτοι περισσότερο ζῶο παρά άνθρωπος.

Κατά τ'ό έτος 1694, βρέθηκε σ'ά δάση τ'ά μεταξύ Ρωσίας και Λιθουανίας ένα παιδί δεκαεπτάρον ετών, τ'ό όποιο είχε μεγαλώσει και ζούσε μαζί με τις άρκούδες. Τ'ό παιδί αυτό είχε όρι θηρίου και τ'ό έλεγε τόσο τ'ό λογικό, όσο και ή όμιλία. 'Η φωνή του και τ'ό σῶμα που δέν είχαν τίποτε τ'ό ανθρώπινο και βιάδιζε με τ'ά χέρια και με τ'ά πόδια, όπως και τ'ά τετραπόδα. 'Όταν τ'ό άπαράφωτον από τις άρκούδες, έδειχνε διάθεση νά ξαναγυρίσει κοντά τους και άποστροφά πρὸς τούς ανθρώπους. Σιγά—σιγά και με χιλίες δυσκολίες έμαθε νά προσφέρη διάφορες λέξεις. 'Όταν όμως τ'ό ρωτούσαν για τήν προτερνή που ζούη, δέν θημόταν άπολύτως τίποτε.

Επίσης σ' ένα δάσος της Όλλανδίας βρέθηκε κατά τ'ό έτος 1733 ένα παιδί, τ'ό όποιο είχε ανατραφεί και σιζούσε μαζί με άγκαθίδες. Περιποτούσε όπως αϊτές, είχε διες τις συνήθειές τον και επί πλέον ήταν ήθελε νά μιλήση... βέλαζε !...

Στον καρφὸ της έστρατείας τ'ό Βελισσαρίου κατά τ'ών Γότθων, κοντά στην πόλη Σαλβία της Ιταλίας, κάποια γυναίκα κατελήφθη από τέτοιο φόβο στην εμφάνιση τ'ών ξένων έπιδρομέων, ώστε τ'όβαλε σ'ά πόδια, άφίροντας τ'ό παιδί της σ' ένα έρημο μέρος, χωρίς νά γυρίση άργότερα νά τ'ό πάρη. Κάποια άγρια γίδα, άκούγοντας τις φωνές τ'ό έγκαταλειμμένου μορφού, τ'ό πλησίασε και άρχισε νά τ'ό βιζιάνη σαν μητέρα.

'Η δουλειά αϊτή έξακολούθησε κάμποσα χρόνια, μέχρις ότου τ'ό παιδί μεγάλωσε άρκετά. Στ'ό διάστημα αυτό έκανε μόνο γάλα από τή γίδα. Για ν' άποβάλλη δέ κατόπιν τις άγριες και ζώιδες συνήθειες, που είχε άποκτήσει, χρειάστηκε νά καταβληθόν μακρές και κοπιώδες προσπάθειες εκ μέρους π'ών ανθρώπων.

